

však nevyhnutelně předpokládá, že dotyčná osoba — ať fysická nebo právnická — je vybavena právní osobností, t. j. může být nositelem práv a závazků (§ 19 obč. zák.). Osobám, jež nemohou ani nabýti práv, ani vejíti v závazky, způsobilost procesní naprosto schází. K těmto osobám náleží žalující společnost, poněvadž, jak nesporno, se utvořila v základě smlouvy jako společnost s ručením omezeným ve smyslu zákona ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák., do rejstříku společností však dosud zapsána není, následkem toho jako taková jí není (§ 2 čís. 2 zák. ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák.) a schází jí proto právní osobnost a v důsledku toho i způsobilost procesní. Nedostatek procesní způsobilosti lze sice odstraniti u osob, jež mají právní osobnost a jimž jen schází způsobilost procesní, nelze jej však odstraniti u osob, které, jako tomu jest v tomto případě, nemohou nabýti práv ani vcházeti v právní závazky, neboť osob takových tu právně vůbec není. Žalobkyně, jsouc si dobře vědoma následků ustanovení § 2 čís. 2 zákona ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák., snaží se proniknouti s náhledem, že jest aspoň společností ve smyslu ustanovení § 1175 obč. zák. Žalobkyni sluší dáti za pravdu v tom, že členové společnosti s ručením omezeným, dokud společnost jako taková není zapsána do rejstříku společností, mohou tvořiti společnost dle § 1175 obč. zák., jenže žalobkyně při tom přehlíží, že to jest společnost jednotlivých osob, ohledně níž občanský zákon nepřipouští, aby vedla firmu, jako tomu jest zde, kde žalobkyně vede označení »X...« a aby jako taková žalovala; jako žalobci mohou v případě takovém vystoupiti pouze její členové pod vlastními jmény.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

Důvody:

Výtka, že soud druhé stolice neodvodil příslušných důsledků právních ze svého názoru, že členové zamýšlené společnosti tvoří společnost podle § 1175 obč. zák., není odůvodněna. Žaloba byla podána společností s ručením obm., pokud se týče touto neprotokolovanou společností, zastoupenou svými společníky. Jako žalobci nevystupují tedy členové společnosti založené podle občanského zákona, nýbrž společnost obchodní, která však před zápisem do obchodního rejstříku podle § 2 odstavec druhý zák. o společnostech s r. o. neexistuje a nemůže tedy žalovati. Osoby, jednající před zápisem do rejstříku jménem společnosti, ručí podle téhož ustanovení osobně a mohou proto také jen osobně vystupovati. Jest sice správné, že může býti i pro společnost s r. o., dosud nezapsanou, jmění nabýváno, avšak toliko s účinkem ode dne jejího skutečného vzniku, t. j. zápisu do obchodního rejstříku, který dosud proveden nebyl.

Čís. 1482.

Podnájemník nemůže se domáhati proti pronajímateli odkladu exekuce vyklizením bytu (nařízení ze dne 25. června 1920, čís. 409 sb. z. a n.).

(Rozh. ze dne 14. února 1922, R I 135/22.)

V řízení o exekuci vyklizením, již vedl pronajímatel proti nájemníku i podnájemníku, domáhal se podnájemník odkladu exekuce. Soud první stolice odkladu nepovolil, rekursní soud návrhu na odklad vyhověl. **Důvody:** Rekursní soud nesdílí názoru prvního soudu, že podnájemník není také povinnou stranou, a přikloňuje se k opačnému náhledu stěžovatelově. Povinnou stranou v exekučním řízení jest osoba, proti níž působí exekuční titul a proti níž exekuce směřuje (§§ 1 a 4 čís. 5 ex. ř.). Příkaz k vyklizení a odevzdání najatých místností, vydaný dle § 567 c. ř. s. proti nájemci je zároveň exekučním titulem proti podnájemníku a působí také proti němu (§ 1 čís. 4 ex. ř. a § 568 c. ř. s.). Jest tudíž za to míti, že povinnou stranou je zde nejen nájemce i stěžovatel, který dle tvrzení exekučního návrhu samého je podnájemníkem v najatých místnostech a který rovněž má býti vyklizen. Na stěžovatele jest proto použití ustanovení vládního nařízení ze dne 25. června 1920, čís. 409 sb. z. a n., poněvadž dne 21. listopadu 1921 návrh na odložení exekuce na dobu jednoho čtvrtletí podal a potvrzeními bytového úřadu a obecního úřadu dostatečně doložil, že se o jiný byt a místnosti pro sebe ucházel, aniž by jich naléztí mohl.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Podnájemník jest ovšem v tomto případě stranou povinnou, poněvadž exekuční titul vydaný proti nájemci působí podle § 568 c. ř. s. také proti němu jako podnájemníkovi a exekuce jest proti němu navržena. Přes to však není podnájemník oprávněn žádati za odklad vyklizení místností, jím používaných. Zákon ze dne 8. dubna 1920, čís. 275 sb. z. a n. propůjčuje ochranu bytovou vždy jen proti pronajímateli, tedy nájemníku proti majiteli bytu a podnájemníku proti nájemci. S tím srovnale uvádí nařízení ze dne 25. června 1920, čís. 409 sb. z. a n. jako osoby, oprávněné k návrhu na odklad exekuce vyklizením bytu jen osoby, které jsou v přímém poměru ku pronajímateli bytu. Mezi majitelem bytu a podnájemníkem není právního vztahu, podnájemník neodvozuje svého práva užívati bytu od jeho majitele a nemá tudíž vůči němu žádného důvodu k jeho používání. Ze znění výše citovaného nařízení nelze dovozovati, že majitel bytu měl býti obmezován ve volné dispozici se svým majetkem také osobami, k nimž v žádném právním poměru není a nebyl. Z toho důvodu nemůže se podnájemník dovolávati dobrodiní zmíněného již nařízení a byl proto návrh jeho první stolicí právem zamítnut.

Čís. 1483.

Opatření Stálého výboru Národního shromáždění republiky Československé podle § 54 ústavní listiny ze dne 8. října 1920, čís. 586 sb. z. a n., o úpravě pachtovného z polních hospodářství a zemědělských pozemků a o obnově drobných zemědělských pachtů.

Základem výpočtu zvýšeného pachtovného jsou tabulky, připojené k opatření.

Cena naturálních dávek a hodnota naturálních plnění připočte se ke smlouvenému čistému peněžitému pachtovnému, načež se zjistí, zda zvý-